

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρὰσχὼν εἰς τὴν χάραν ὧν ὠφελείας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικὸν	Ἐξωτερικὸν
Ἐτήσια δρ. 16.—	Ἐτήσια δρ. 25.—
Ἐξέμνηνος > 8,50	Ἐξέμνηνος > 13.—
Τρίμηνος > 4,50	Τρίμηνος > 7.—

ΑΜΕΡΙΚΗΣ: Ἐτήσια, δολλάρια 4

Περίοδος Β'.—Τόμος 28ος

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν Ἀθῆναις, 24 Ἰουλίου 1921

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπ. 40 Ἐξωτερ. λεπ. 50
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν ἐπίσης.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐδριπιδίου δρ. 38 παρὰ τὸ Βαρθολαίου

Ἔτος 43ον.—Ἀριθ. 34

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΒΕΛΟΝΤΗΣ

[ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

— Ἐφέρετε, θὰ βαδίσι κατὰ τῆς Κωνσταντινουπόλεως μ' ἑκατὸ χιλιάδες Ἀρμπάδες Σουδανούς!

Κι' ὁ μίστερ Πύτλον, — ἔτσι λεγόταν ὁ διερμηνεύς, — ἔγραψε ἀμέσως τὴν πολυτίμη πληροφορίαν στὸ σημειωματὰρι του.

Μι' ἄλλη μέρα, τοῦ εἶπε πάλι κάτι πρὸ χοντρὸ πὺς ὁ Βοναπάρτης εἶχε σκοπὸ νὰ κάμῃ γέφυρα στὴν Ἐρυθρὰ Θάλασσαν!

Δὲν τὴν ἤξερε, βλέπετε, παρ' ἀπὸ τὴν Ἀγία Γραφή. Κι' ἐπειδὴ ἔμαθε 'κεῖ πὺς οἱ Ἑβραῖοι τὴν εἶχαν τεράσει «ἀβρόχοις ποσὶ» τότε πού τοὺς κύνῃ οὐς ὁ Φαραὼ, ἐνόμιζε πὺς δὲν ἦταν πλατύτερη ἀπὸ ἕνα ποταμὸ. Ὁ Ἀγίλος ὅμως ἤξερε πὺς ἡ Ἐρυθρὰ Θάλασσα ἔχει πλάτος 150 χιλίόμετρα καί, ἀκούγοντας γιὰ ἕνα τόσο μεγάλο γεφύρι, κατάλαβε πὺς ὁ λοχίας τὸν κορόϊδεε.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα, οἱ περιποιήσεις πού ἔκαναν τοῦ Γιάννη στὸ νοσοκομεῖο τοῦ πλοίου, λιγότεψαν. Κι' ἐπειτα ἔπαψαν ὁλωςδιόλου. Πρὸς τί νὰ τὸν, ἀφοῦ δὲν τοὺς ἔλεγε παρὰ ψευτιές!... Ἔτσι, ὕστερ' ἀπὸ μιὰ ἐβδομάδα τοῦ ἔβγαλαν τὴν ὠραία στολή, τοῦ φόρεσαν παλιόρουχα, — τὴ φρικτὴ στολή τοῦ αἰχμαλώτου, μπλουζα καὶ πανταλόνι ἀπὸ χοντρόπανο στακτί, — καὶ τὸν ἔβαλαν νὰ πλένῃ τὸ κατὰστρώμα καὶ νὰ τρομπάρῃ στὸ ἀμπάρι.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἄρχισε γιὰ τὸ Γιάννη ἡ σκληρότερη ζωὴ. Τοῦ ἐπέβαλαν τίς πιὸ κουραστικές ἐργασίες, τίς πιὸ σιχαμερές ἀγγάρες, καὶ μὲ τὴ φοβέρα τοῦ βούρδουλα αἰωνίως ἀπο πάνω του.

Κι' ὅμως τὰ ὑπέφερε ὅλα χίλιες φορές περισσότερο ἀπ' ὅσο ἐνόμιζε πὺς θὰ μπορούσε. Καὶ θὰ μάθουμε

ἀμέσως γιὰ ποῖο λόγο ἔκανε τόση ὑπομονή.

Τὴν πρώτη νύκτα μετὰ τὸ διώξιμό του ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο τοῦ πλοίου, ὅταν τὸν ἔστειλαν νὰ κοιμηθῇ στὸ ἀμπάρι, στὰ σκοτεινὰ, σκόνησε σ' ἕνα ξαπλωμένο σῶμα. Ἀμέσως ἀκούστηκε μιὰ κραυγὴ καὶ μιὰ βλαστήμια σὲ γλῶσσα γαλλικὴ. Ὁ Γιάννης ἐσπύρθηκε ἀπὸ χαρά. Καὶ σκύβοντας στὸν ξαπλωμένο, τοῦ ψιθύρισε:

— Γαλλία, φίλος!.. Εἶσθε Γάλλος;

Μ' ἄλλη τόση χαρά, ὁ ξαπλωμένος σηκώθηκε κι' ἀποκρίθηκε δυνατὰ πὺς ἦταν Γάλλος ἀπὸ τὴ Βρετανία.

Ἀλλὰ τὴ φωνὴ αὐτὴ ὁ Γιάννης δὲν

τὴν ἄκουγε πρώτη φορά. Τὴν ἐγνώριζε καλά.

— Ἀραδέκ! φώναξε. Ἐσὺ 'σαι;

— Γιάννη! ἀγαπητὲ μου Γιάννη!

Κι' ὁ λοστρόμος ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του τὸν μικρὸ λοχία σὰν παιδί του...

Ἡ εὐτυχία, παιδιὰ μου, εἶναι πράγμα πολὺ σχετικὸ, ἀφοῦ μπορεῖ κανεὶς νὰ τὴ βρῇ καὶ στὴ μεγαλύτερη δυστυχία. Ἔτσι κι' ὁ Γιάννης ἔγινε εὐτυχισμένος, μόλις αἰσθάνθηκε ἀνέλπιστα στὸ πλευρὸ τοῦ ἑνα φίλου.

— Σοῦτ' ἔκαμε ὁ Ἀραδέκ μόλις πέρας ἡ πρώτη παραφορά. Πρέπει νὰ μιλοῦμε σιγά, γιατί ἐδῶ κι' οἱ τοῖχοι ἔχουν αὐτιά. Ἀν αὐτοὶ οἱ παλιό - Ἑγγλέζοι πὺς γνωρίζομαστε, θὰ τὰν ἱκανοὶ νὰ μᾶς στείλουν ἐσένα στὴν πλώρη καὶ μένα στὴν πρύμνη!

— Κι' ἀπὸ πότε εἶσαι 'δῶ — μέσα καλὲ μου Ἀραδέκ;

— Ἀπὸ τὴ ναυμαχία τοῦ Ἀδουκίρ, πού νὰ πάρ' ἡ ὀργή!

— Δέκα μῆνες δηλαδή.

— Μάλιστα! διακόσιες ἐνενηντά - τέσσερες ἡμέρες! Τίς μετρῶ, κάνοντας καθεμέρα ἀπὸ μιὰ χαρκαὶ σ' ἐκεῖνο τὸ μαδερὶ ἀπὸ πάνω μου. Ἀς τα, ἄς τα!...

— Καί μένε μου Ἀραδέκ!... Δὲν ἤξερα πὺς ἦσουν σ' ἐκείνη τὴ ναυμαχία. Δὲν ἔλεγε πὺς θὰ πήγαίνες στὸ στολίσκο τοῦ Νεῖλου;

— Ναι, μὰ πρὶν φύγω ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρεια, ἀκούστηκε τὸ κανονίδι. Εἶχε φθάσει ὁ Ἀγγλικὸς στόλος. Γύρισα τότε στὴν «Ἀνατολή» γιὰ νὰ πολεμήσω. Ἀ, Γιάννη, τὴ ναυμαχία ἦταν ἐκείνη! Οἱ σφαῖρες ἔπεφταν βροχή, ἔσπαζαν τὰ κατάρτια, ἔτρεμε ὅλο τὸ καράβι, κοσμοχαλασιά!.. Κατὰ τίς ἐννιά τὸ βράδυ, βλέπω μιὰ φλόγα νὰ βγαίῃ ἀπὸ ἕνα μέρος κοντὰ στὴν μπαρουταποθήκη. Τρέχω στὸν κυβερνήτη Καζαμπιάνκα. Εἶχε ἰδῇ τὴ φωτιά πρὶν ἀπὸ μένα κι' ἔδενε τὸ παιδί του, ἕνα παιδάκι δέκα χρονῶν, σ' ἕνα συντρίμι καταρτιοῦ γιὰ νὰ τὸ σώσῃ. Ὁ Ναύαρχος σκοτώθηκε, μοῦ λέει. Τώρα θ' ἀνατιναχθοῦμε μεῖς! Κι' ἐπῆρε στὸ χέρι τοῦ τὴ με-

«Τοῦ ἐπέβαλαν τίς πιὸ σιχαμερές ἀγγάρες...»
(«Σελ. 265, στ. α.»)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΚΙ' Ο ΛΑΟΣ

Αγαπητοί μου,

ΙΑ μέρα, — είναι κάμποσος καιρός, — ή Διάπλasis μου παρουσίασε δυό έκτενη γράμματα με την υπογραφή «Αμάραντος» και μού είπε:

— Νομίζω, πώς απ' αυτά βγαίνει μια Αθηναϊκή Έπιστολή.

Διάβασα το πρώτο. Ήταν πραγματικώς όμορφο και συγκινητικό. Ο φίλος μας, με μεγάλη ευγλωττία, μιλούσε για την των δασών και για τη ζημία που προέρχεται από την ασυλλόγιστη καταστροφή τους. Και παρακαλούσε τη Διάπλasis να μού πη να γράψω γι' αυτό το ζήτημα και να προτρέψω... τους χωρικούς, ναγαπούν και να προσέχουν περισσότερο τα δάση, να μη τους βάζουν φωτιά, για να τα κάνουν βοσκοτόπια, ή να μην τάφινουν να καίγονται από άμελεια.

Απόρησα κι' έτρεξα στη Διάπλasis φωνάζοντας.

— Μα τι νομίζει ο φίλος μας αυτός; Πώς το περιοδικό μας τ'ο διαβάζουν οι έμπρησταί των δασών;

— Αυτό του αποκρίθηκα κι' εγώ στην Άλληλογραφία! μού είπε τότε ή Διάπλasis. Πώς το περιοδικό μας δεν διαβάζεται παρ' από παιδιά, που έμαθαν ναγαπούν τα δάση, ή που κι' αν ήθελαν το κάτω - κάτω, να τα κάψουν, δεν θα μπορούσαν. Ναί, μά ίδες τί μού άπαντ'α' αυτό. Διάβασε και το δεύτερο γράμμα του!

Το διάβασα τότε κι' αυτό. Και πραγματικώς, είδα μια καινούργια άποψη. Ο Αμάραντος δηλαδή φρονεί, πώς τα καλά παιδιά δεν πρέπει ναχουν τη Διάπλasis μόνο για τον έαυτό τους, αλλά να τη διαβάζουν και σε άλλους, — χωρικούς, ανθρώπους του λαού, μικρούς, μεγάλους, — για να τους φωτίζουν. Κι' αν γινόταν αυτό, — που ο Αμάραντος ισχυρίζεται πώς γίνεται, πώς είν' εύκολο να γίνεται και πώς το κάνει κιόλα αυτός, — θα μπορούσε ή Διάπλasis να γράφει και κάποια ζητήματα γενικής ώφελείας, που δεν θάταν μόνο για παιδιά, όπως π. χ. για τα δάση, που την αξία τους, την ώφέλειά τους, την χρησιμότητά τους, πρέπει πρώτα - πρώτα να την ξέρουν καλά αυτοί που μπορούν να τα διατηρούν ή να τα καταστρέφουν, οι γεωργοί, οι βοσκοί και τα παιδιά τους.

— Δεν είναι άσχημη ιδέα, είπα στη Διάπλasis, μπου να γράψω μια έπιστολή μ' αυτό το θέμα. Και να βάλω μάλιστα

για πρόλογο, ένα μέρος απ' αυτό το γράμμα του Αμάραντος, που είνε τόσο καλογραμμένο.

Η Διάπλasis, στην άλληλογραφία της πάλι, τού το ύποσχέθηκε. Κι' εγώ έβαλα κατ'α μέρος τα γράμματα του φίλου μας για να τα χρησιμοποιήσω όπως είπα. . .

Αλλά έρχόνταν άλλα ζητήματα στη μέση, πιο επείγοντα, πιο ένδιαφέροντα, κι' έκείνω αναγκάζομαι να το αναβάλλω. Έτσι πέρασε καιρός. Και με τον καιρό, φυσικά, ξέχασα και τα γράμματα και την ύπόσχεσή μου. Ναί, μά δεν την ξέχασε κι' ο Αμάραντος. Από έβδομάδα σε έβδομάδα περίμενε την Αθηναϊκή Έπιστολή, που θάταν γι' αυτόν ή πιο ένδιαφέροντα απ' όλες! Έπ'ε τέλος ξέχασε την ύπομηση. Κι' έγραψε πάλι στη Διάπλasis ρωτώντας, με τον πιο ευγενικό τρόπο, πότε θα γινόταν εκείνο που τον κάναμε να περιμένει.

Κτύπησα το μέτωπό μου όταν είδα προχθές και το τρίτο αυτό γράμμα.

— Μπρέ, το παιδί, είπα, το Κι' έτρεξα άμέσως να βρω τα δύο γράμματά του, τα φυλαγμένα, με την άποψη, παραμερίζοντας κάθε άλλο θέμα αυτήν την έβδομάδα, ν' ασχοληθώ μ' αυτά.

Αλλά που ναι τα;

Την έπαθα όπως την πάθαινε καμμία φορά ο Άντας! Είτε τα φύλαξα σε μέρος που δεν τα θυμοῦμαι πιά, είτε τα έχισα κατ'α λάθος μαζί με άχρηστα, είτε μού τ'ανάκατεψαν, είτε μού τα πέταξαν, — το ζήτημα είναι ότι έφαξα χωρίς να τα βρω. Αδύνατο λοιπόν να εκτελέσω την ύπόσχεσή μου, όσο τουλάχιστο για να βάλω ως πρόλογο ένα μέρος από το δεύτερο γράμμα του Αμάραντος. Αυτό πάει πιά. Την άποψή του όμως, εύτυχως τη θυμοῦμαι. Κι' εύχαρίστως τώρα σ'α γράφω γι' αυτή.

Ναί, ό,τι κάνει ο Αμάραντος, που ζή σε χωριό και μαζεύει γύρω του τους χωριάτες, τα χωριάτοπαιδα, και τους διαβάσει διάπλasis, και τους εξηγεί τα γράφόμενα, και συζητεί κατόπιν μαζί τους άπάνω σ' αυτά, και τους διασκεδάει έτσι, και τους διδάσκει, και τους φωτίζει, — ναί, αυτό θάταν καλό αν το έκαναν κι' όλοι όσοι μπορούν. Όχι μόνο στα χωριά, αλλά και στις πόλεις. Μεγάλη ώφέλεια θα λάβαινε έτσι ο λαός. Γιατί χιλιάδες φτωχοί κι' άγράμματοι άνθρωποι, άντρες, γυναίκες, παιδιά, θάχουν τα γραφόμενα της Διαπλάσεως, αν κάθε φωτισμένος, συνδρομητής ή αναγνώστης, την έδιάδωκε δυνατά σ' όσους θα μπορούσε να μαζέψει γύρω του, στην αύλή του, στον κήπο του, στο χωράφι του, όπουδήποτε.

Θά πητέ: «Η Διάπλasis δεν είναι για παιδιά; Μά ακριβώς γι' αυτό! Πρέπει να ξέρετε, πώς ό,τι είναι για τα παιδιά, είναι και για το λαό. Γιατί κι' ο λαός έν' άγνό παιδί είναι, που δεν πρέ-

πει κανείς να τού δίνει παρ'α την πιο άγνή, διαλεχτή κι' ύγιεινή τροφή. Εκείνα που βλέπουν το παιδί, βλέπουν επίσης και το λαό. Κι' εκείνα που ώφελούν τον ένα, ώφελούν και τον άλλο. Μπορώ μάλιστα να πω κι' εκείνα που άρέσουν. Γιατί του παιδιού και του λαού τα γούστα είναι τα ίδια. Μπορείτε να δοκιμάσετε: Ένα μυθιστόρημα π. χ. της Διαπλάσεως, που το γουστάρουν τόσο τα παιδιά; Θα το γουστάρουν το ίδιο κι' οι άνθρωποι του λαού. Διαβάστε λίγο «Μικρό Έθελοντή» στην ύπηρετιά σας, στον ύπηρετή σας, στον κολλήγη σας, στον άγωνιάτη σας, και θα ίδητε.

Φυσικά, σαν άγράμματοι, δεν θα καταλαβαίνουν μερικά πράγματα. Αλλά θα τους τα εξηγείτε. Αυτό κάνει κι' ο Αμάραντος στο χωριό του. Και φτάνει να σ'α πω τούτο: Πώς κατάφερε τους χωρικούς εκεί - πέρα να κάμουν καί... Σύλλογο, για την προστασία των δασών και για την πρόοδο του τόπου τους!

Σας ασπάζομαι

ΠΑΙΔΩΝ

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ του JULES VERNE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. (Συνέχεια)

Φυσικά, οι δυό οικογένειες ανησυχούσαν πολύ κι' άμέσως πήραν όλα τους τα μέτρα για να προλάβουν έναν αίφνηδιασμό. Από τότε στο Φελνσεχάιμ άγρυπνούσαν νύκτα και μέρα.

Αλλά σε διάστημα τριών μηνών δεν έγινε τίποτα. Οι άγριοι δεν έφάνηκαν ούτε στο Ανατολικό άκρωτήρι, ούτε από το Έσωτερικό της Γής της Έπαγγελίας. Οι άποικοι μπορούσαν να έλπίζουν ότι ο μαύρος έχθρος είχε εγκαταλείψει όριστικώς το νησί τους.

Όπωςδήποτε εξακολουθούσαν νάνησυχούν. Κι' έκτος απ' αυτή την ανησυχία είχαν τώρα και μιάν άλλη: Ο Ξιφίας, που τον περίμεναν το Σεπτέμβρη ή τον Οκτώβρη, δεν φαινόταν. Τού κάκου ο Τζάν πήγε τόσες φορές στο Πρόσπεκτ Χίλλ για να κοιτάξει τη θάλασσα από ψηλά. Κάθε φορά γύριζε στο Φελνσεχάιμ άπελπισμένος.

Τώρα πρέπει να πούμε, και να μη το ξαναπούμε, πώς το πλοίο εκείνο που ο κ. Ουόλστον, ο Τζάν, και ο Έρνέστος είχαν παρατηρήσει, αν θυμάστε, από το ύψος του κώνου Ζάν - Ζερμάτ, ήταν ο Φλάκ. Ναί, οι ήμερομηνίες συμπίπτουν. Ήταν το τρικάρτο, που είχε πέσει στα χέρια του Ροβέρτου Μπόρουπ και που άφου πλησίασε το νησί, είχε άπομακρυνθί πάλι διευθυνόμενο προς τα μέρη της Σέντας, στον Είρηνικό Όκειανό. Από τότε ούτε ξαναφάνηκε ούτε ξανακούστηκε.

Οι τελευταίες έβδομάδες του χρόνου

πέρασαν με λύπη, που έγεινε σε λίγο άπελπισία. Όστερ' από δεκαπέντε μηνών άπουσία. ο κ. Ζερμάτ κι' οι δικόι του δεν έλπίζανε πιά να ξαναϊδούν τον Ξιφία. Η κυρία Ζερμάτ, ή κυρία Ουόλστον, ή Άννα, κι' οι άντρες άκόμα, δεν έπαυαν να κλαίνε τους χαμένους συγγενείς των. Κανέναν δεν είχε πιά θάρρος κι' όρεξη για τίποτα.

«Προς τί να έργαζόμαστε πιά, — συλλογίζόνταν, — για την ευημερία αυτού του νησιού; Γιατί να σπέρνουμε κι' άλλα χωράφια, να κάνουμε κι' άλλα κτήματα, να κτίσουμε κι' άλλες κατοικίες; Όσα έχουμε, μ'ας φθάνουν και μ'ας περισεύουν... Τα παιδιά μας, μας, οι φίλοι μας, δεν θα ξαναγυρίσουν πιά στην δεύτερη αυτή πατρίδα, όπου τους περίμενε τόση εύτυχία, όπου ζήσαμε τόσο εύτυχισμένοι κι' όπου θα ζούσαμε άκόμη περισσότερο!..»

Ήταν έτσι άπελπισμένοι, γιατ' ύστερ' από τόσο μακρινή άπουσία, ήταν βέβαιι πιά πώς ο Ξιφίας θά χάθηκε, είτε στον πηγαιμό είτε στο γυρισμό, και πώς ποτέ δεν θα μάθαιναν γι' αυτόν στη Γή της Έπαγγελίας.

Πραγματικώς, αν ή άγγλική κορβέττα δεν είχε πάθει τίποτα στο ταξίδι του πηγαιμού, θα στεκόταν λίγες ήμέρες στο Άκρωτήρι της Καλής-Έλπίδας και, σε τρεις μήνες, θα έφθανε στο Πορτσμουθ. Από κει, σε λίγους μήνες, θα ξανάφευγε για τη Νέα-Έλβετία και, συγχρόνως ή λίγο πιο ύστερα, πολλά άγγλικά πλοία με μετανάστες θα ξεκινούσαν για την καινούργια άποικία της Μεγάλης Βρετανίας. Αλλ' άφου κανένα τέτοιο πλοίο δεν φάνηκε ως τώρα, μπορούσαν να συμπεράνουν πώς ο Ξιφίας θά είχε ναυαγήσει στις επικίνδυνες εκείνες θάλασσες μεταξύ Αυστραλίας και Άφρικής, πριν φθάσει ίσως στο Καπτάουν, και πώς ή ύπαρξή του νησιού εξακολουθούσε ναγνοήται. Ούτε υπήρχε μεγάλη έλπίδα να γνωσθί ποτέ στο μέλλον, γιατί θάταν έκτακτη τύχη να πέσει κανένα πλοίο 'ς εκείνα τα μέρη του Ίνδικου Όκειανού, που ήταν έξω από τους ναυτικούς έμπορικους δρόμους.

Ναί, ήταν πολύ λογικά τ'άπελπιστικά αυτά συμπεράσματα, από το πρώτο, πώς έδούλιαξε ο Ξιφίας κι' έχάθηκεν όλοι του οι έπιβάτες, ως το τελευταίο, πώς ή Νέα-Έλβετία δεν ήταν άκόμη σημειωμένη στο χάρτη του άποικιακού Κράτους της Άγγλίας!

Ός τα μισά του καλοκαιριού, ο κ. Ζερμάτ κι' ο κ. Ουόλστον δεν έσκέφθηκαν να φύγουν από το Φελνσεχάιμ. Συνήθως, το περισσότερο μέρος του καλοκαιριού το περνούσαν στο Φαλκενχόρστ και μόνο από μια έβδομάδα στο Βάλντεγ και στάλλα κτήματα. Αλλ' αυτή τη φορά περιορίστηκαν στις σύντομες επισκέψεις

που ήταν άπαραίτητες για την περιποίηση των κτηνών. Ότ' έδοκίμασαν να έξερευήσουν άλλα μέρη του νησιού πέρ' από τη Γή της Έπαγγελίας. Η πινασσα κι' ή θάρια δεν τους έπληγαν ποτέ πέρ' από το Ανατολικό ή το Άκρωτήρι της Ψεύτικης Έλπίδας. Ο όρμος των Ναυτίλων καθώς κι' ο όρμος των Μαργαριτών έμεναν σχεδόν άνεξερεστοί. Μόλις ο Τζάν έκανε μερικές μικρές εκδρομές με το καγιάκ στον όρμο της Σωτηρίας ή κυνηγούσε στα περίχωρα του Φελνσεχάιμ, άφινοντας στην ήσυχία τους τον Μπράουβιντ, τον Στούρμ και τον Μπρόμμερ. Μερικά έργα που είχε σχεδιάσει ο κ. Ουόλστον, έμεναν άνεκτέλεστα. Προς τί, ναί, προς τί; Αυτές οι δυό λέξεις συνώψιζαν την άπελπισία των δυό οικογενειών στη δυστυχέστερη αυτή της κοινής τους ζωής.

Στις 25 του Δεκέμβρη, όταν μαζεύθηκαν να κάμουν Χριστούγεννα, — τη γιορτή

χρόος να πάη να βρή τον πατέρα της. Ο Φρίτς είχε χρέος να συνοδεύη εκείνη που θα γινόταν γυναίκα του και να ζητήσει το χέρι της από τον συνταγματάρχη Μόντροζ. Ο Φαγκίσκος είχε χρέος να οδηγήση την Ντόλλ στο Καπτάουν, να την παραδώση στον άδελφό της και, στο γυρισμό του Ξιφίας, να τους πάρη όλους για να ένωθί στη Νέα-Έλβετία ή οικογένεια Ουόλστον. Τέλος ο κ. Ζερμάτ είχε χρέος να έλκύση μετανάστες, όσους μπορούσε να θρέψι το όμορφο και καλλιεργημένο τώρα νησί.

Ναί, όλοι είχαν κάμει φρόνιμα το χρέος τους... Ποίος μπορούσε να προβλέψι πώς ή άγγλική κορβέττα δεν θα γύριζε από κείνο το ταξίδι! Μια τέτοια κακοτυχία δεν ήταν βέβαια λάθος δικό τους!

Μά πάλι, πραγματικώς δεν υπήρχε καμμία έλπίδα; Έπρεπε να τα θεωρούν όλα χαμένα; Μόνο ένα ναυάγιο τού

ΓΑΪΔΟΥΡΟΚΑΒΑΛΛΑΡΙΑ

Αγκορās. — Α'. Βραβεϊόν Διαγων. Ζωγραφικής

που την έκαναν με τόση χαρά τόσα χρόνια τώρα, — δάκρυα έτρεξαν απ' όλα τα μάτια, ανακατωμένα με προσυχές για κείνους που έλειπαν. . .

Έτσι μπήκε ο καινούργιος χρόνος, το 1817. Το καλοκαίρι εκείνο ή φύση δείχθηκε πιο γόνιμη και πιο γενναϊόδωρη παρ'α ποτέ. Η γενναϊόδωρία της όμως υπερέβαινε τις άνάγκες της μικρής άποικίας, που δεν την άποτελούσαν πιά παρ'α έπτά άτομα. Η μεγάλη κατοικία, που την έγείριζε πριν τόση χαρά, τόση ζωηρότης, φαινόταν άδεια, νεκρωμένη. . .

Α, πόσο μετανοούσαν τώρα ο κ. κι' ή κυρία Ζερμάτ, ο κ. κι' ή κυρία Ουόλστον, που άφησαν τα παιδιά τους να φύγουν!.. Δεν τους έφτανε ή εύτυχία που είχαν ως τότε; Γιατί να ζητήσουν μεγαλύτερη; Ήταν κι' άχαριστία στο Θεό, που είχε δείξει τόση καλοσύνη στους ναυαγούς του Λανδλορδ! . . .

Κι' όμως αυτό που έκαμαν για τα παιδιά τους ο κ. κι' ή κυρία Ζερμάτ, έπρεπε να το κάμουν. Η Τζέννυ είχε

Ξιφία εξηγούσε την άργοπορία του: Τίποτ' άλλο; Κι' αν είχε παρατείνει, για ένα ή άλλο λόγο, τη διαμονή του στην Εύρώπη; Δεν μπορούσαν εξαίρετα να τον περιμένουν άκόμα; Δεν μπορούσε να φανή άξια καμμία μέρα το πολυπόθητο πλοίο, από το Άκρωτήρι της Ψεύτικης Έλπίδας ή από το Ανατολικό, με τα πανιά του ολοφύσκατα και με τη μακριά σημαία στην κορυφή του μεγάλου καταρτιού; . . .

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΡΟΣΕΚΥΝΗΜΑΤΑ

1. ΟΛΥΜΠΙΑ

Τι κι' αν το δέντρο της ελιάς τα χρόνια έχουν μαράνει; Τι κι' αν το Στάδιο έρημο κι' ή Πύσα νεκρωμένη; ή άφαστη δόξα ενός Έρμου τάχα να μη σου φτάνη, γλυκατιά Όλυμπια, τρισεξομένη! και τρισευλογημένη!

ΙΩ. Θ. ΚΑΚΡΙΑΔΗΣ

(να μου γράφης τακτικά) αυτό κι' εγώ θέλω.) Σαρδανάπαλον (μα δεν διαβάσεις λοιπόν α' ληλογραφία; δεν είδες πόσα γράψαμε γι' αυτό το ζήτημα; τώρα το ανακαλύψες; ναι, το έστειλα.) Ο. Β. Καραμ. (δεν θυμάμαι ούτε ε' καίριω να ψιζώ περίμενε λίγο και θα ιδής.) Πικρ. Καρδούλαν' (α, τι ευτυχισμένοι που είσθε! εκεί! από το καμίνι μου σ' ας ζή' εύω...) "Ασπρον Γάτον (έχεις δικιο' ο κ. Φαίδων, που ήταν πολύ φίλος του, όταν έκουσε το θάνατό του, λυπήθηκε τόσο, ώστε δεν μπόρεσε να γράψη ευθύς· θα γράψη όμως.) Ρήγα Φεραϊόν (γράμμα, ασκήσεις, παιδικά πνεύματα, όλα μαζί σ' αλάτα' έτσι μου είναι χρήσιμα· αχ, δεν διαβάσετε, δεν διαβάσετε ούτε οδηγό, ούτε "Αλληλογραφία") Σπουρογιτην (έγχαρδια συγχαρητήρια για τους γάμους τ' αδελφής σου· ωραία νυφούλα· και τ' ας ζήση!) Θεμέλιον Δόξης (ευχαριστώ για το ξεπαιδίωμα και για τα υαρίωτα που μου γράφεις.) "Αθυροστόμον "Ηχώ (ούτε σύ ναλλάξης είναι ανάγκη, ούτε οι άλλοι· αμμια σύγχυσις δεν γίνεται!) "Ιωνικόν Ουκάνειν (τί να σου πω! ο αδελφός σου σ' α' χη δικιο' πρέπει να συμμ' ρφώνεσαι με τ' ας περιστάσεις· μπορεί κανείς να' χη, τι θέλει; κι' εγώ π. χ. θα είχα ανάγκη να πάω κανένα μ' ηνα στην έξοχή, στα λουρά· μα μπορώ; υπομονή λοιπόν.) Πραγματικότητα (έστειλα δυο τετρά.) Ν. Παπαδ. (έστειλα 5ον τόμον.) Πληρωμένον Χουσαετόν (εις το έρχομεν θα σου απαντήσω.) Χιόνικον Τριανταφύλλο (βραβεύον έστειλα.) Δ. Π. Σκ. (το φύλλο σ' ας από εδώ φεύγει τακτικά· παραπονέθηκε στο εκεί ταχυδρομείο.) Κόρην τοϋ Ρούθα (έστειλα 29ον) Σερ Ραβερρά (έλαθα, ευχαριστώ.) Πειραιήν Χερσόνησον, Ναυτόπουλο τ' Υδρας, Ντολορές, κτλ. κτλ.

Μάσκαν, Νεράϊδα τοϋ Εύροπον, Στραβοξυλο, Πρίγκηπα τ' Ουαλίας, "Αγγελον τοϋ Πόνου, Γ. Κιν.. Μαουόκαν, "Ιωαν. Γ. Παπ., "Εννυ Πόρτεν, Πολυβότην, Πολιτισμένον Βάρβαρον (έστειλα.)

Είς όσας επιστολάς έλαβα μετά την 20ην "Ιουλίου, θάπαντήσω εις το προσεχές.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τ'ης Α' Περιόδου (1879—1893) από τους έκδοθέντας 24 τόμους υπάρχουν ακόμη μόνον οι έξι όντω: 5ος, 7ος, 12ος, 14ος, 18ος, 19ος, 20ός, και 21ος. "Εκαστος τόμος δραχ. 5, ταχυδρομικώς δε αποστέλλόμενος δραχ. 5,30 διά το "Εσωτερικόν και δραχ. 6,20 διά το "Εξωτερικόν.

Τ'ης Β' Περιόδου (1894—1920) υπάρχουν όλοι οι έκδοθέντες τόμοι, 27 εν όλω. "Εκαστος τόμος άρραφος δρα. 16 και ραμμένος δρα. 18. Ταχυδρομικά τέλη έκαστου τόμου προσθετέα εις τ' ας άνω τιμάς: Διά το "Εσωτερικόν λεπτά 50 ό άρραφος και δρα. 1.50 ό ραμμένος, διά δε το "Εξωτερικόν δρα 3.— είτε άρραφος είτε ραμμένος

Εύχαριστο καλοκαίρι
Γερνοϋν οι έφοδιαζόμενοι με τόμους τ'ης
«Διαπλάσεως».

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοϋ 196ου Διαγωνισμού λύσεων. Αι λύσεις δεκταί μέχρι τ'ης 24ης Σεπτεμβρίου αλλά και πέραν τ'ης προθεσμίας ταύτης έφ' όσον δεν θά έχουν ακόμη δημοσιευθί, όπως και τών προηγούμενων φυλλαδίων.

500. Συλλαβογράφος

Φθόγγο μουσικό
Με θηρίο ένώνεις
Κι' ιστόρημα πλαστό
"Ετσι φανερώνεις.

"Εστάλη υπό τ'ου "Ημιολάτρου

501. Μεταγραμματισμός

Βγάλε Π' και βάλε Μ'
Κι' ό! μεγάλο θαύμα:

Ναύαρχο τον ποιητή
Κάνεις έν τ'ή άμα.

"Εστάλη από το "Εννι. "Ηπειρωτάκι

502. Στοιχειόγραφος

Τρέχα και άγόρασέ με,
"Εα, θέλης να ντυθής.
Τώρ' αποκεφάλισέ με,
"Αλλά να μη φοβ' ής.

"Εστάλη υπό τ'ης "Ιουλίας Α. "Αργυρίου

503. Δημώδες Αίνιγμα

Στέκομαι, όταν στέκοσαι.
Κινούμαι όταν κινείσαι.

"Αδύνατο να εύρεθώ,
"Όπου έσύ δεν είσαι.

"Εστάλη υπό Εύανθ. Π. Τσαπαλήρα

504. Δικτυωτόν

* * * * * = Ρωμ. Ποιητής.

* * * * * = Χώρα τ'ης "Ασίας

* * * * * = Τόπος τιμωρίας

* * * * * = Γεωργ. έργαλειόν

Και καθένας τ'ή ιδία.

"Εστάλη από το Δοξ. Κρητικόπουλο

505. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 2 5 6 3 = Πηγόν

2 1 2 3 4 2 = "Ασθένεια.

3 2 5 4 3 = Εύλον.

4 2 3 4 6 5 = Πόλις τ'η; Ρουμανίας

5 6 3 6 3 = Καχόν

6 4 5 6 3 = Ποτόν.

"Εστάλη υπό τοϋ Κατεργάρη

506—510. Μαρινόν γράμμα

Τ'η προσθήκη ένός συμφώνου, παντοτε τοϋ αϋτοϋ, εις έκαστην τών κάτωθι λέξεων, να σχηματισθούν μετ' αναγραμματισμού άλλαι τόσαι λέξεις:

"Όσα, ράκος, έκτον, τόπος, όμάς.

"Εστάλη από τ'ην Κυριατ. Κυανόλευκον

511. Μεσοστιχίς

Τ'α μεσαία γράμματα τών κάτωθι ζητουμένων λέξεων αποτελούν όνομα πτητοϋ:

1, Πόλις τ'ης Λακωνίας. 2, Νήσος ελληνική. 3, "Απαραίτητον ζωγράφου.

4, "Ιερόν δάσος.

"Εστάλη από τ'ον Γοργ. "Ελευθερωτήν

512. Φωνηεντόλιπον

* - λς - τ - μρ - ν - πς.

"Εστάλη από το "Αγοροκόριτσο

513. Γρίφος

1, Παρ

2, Παρ

3, Παρ

4, Παρ

5, Παρ

6, Παρ

7, Παρ

8, Παρ

9, Παρ

10, Παρ

11, Παρ

12, Παρ

13, Παρ

14, Παρ

15, Παρ

Διά τοϋς Γαλλομαθεΐς

514. Logogriphe

Avec 4 pieds

Je fais travailler l'acteur.

Avec 5 pieds

Je fais rire

"Εστάλη υπό τ'ης "Ελπίδ. τ. "Εθνους

515. Devinette

Si tu me laisse comme je suis,

Je suis un fruit bien joli;

Si tu me change la tête,

Il ne faut pas te presser,

Pour ne pas t' y noyer.

"Εστάλη από τ'ον Λύγκα

ΛΥΣΕΙΣ

τ'ων Πνευματ. "Ασκήσ. τοϋ φύλ. 19

283 Κάρολος (Κάρ, όλος.) —

284. Μεξικόν-Λεξικόν. — 285. Λαγός-

γάλος. — 286 Τό σύκο.

287. Α Φ Ρ Ι Κ Η 288-292. Διά

Ο Ν Ε Ι Λ Ο του Π: πάγος,

Ο Ρ Η Π Σ πικρός, πό-

Σ Α Σ Ι ρος, έλπίς, πυ-

Τ Ο Ν κνός. — 293.

Λεμον. δα (φιΛΕ ΜΟΝΑΔΑ. . .) —

944. ΑΘΗΝΑ. ("Αετός, "ΑΘως, "Ομη-

ρος, λυγΝος, ΒαρβΑρα.) — 295.

"Η Έλλάς θέ- 298. Γ Ο Ε

λει να ζήση και F R U G

θα ζήση. — 296. I S C

"Αρχεσθαι μαθών L T E

αρχειν έπιστήσιν. (αρ χ' ές θεμ.

αθω νάρ - γαν έπ' εις τι σύ.) — 297.

Le globe terrestre.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 έως 10 το πολύ λέξεις με άπλά στοιχεία δε-2 (ό ελάχιστος όρος). Πέραν τών 10 λέξ. 20 λεπ. ή λέξιν, με παχέα δε στοιχεία λεπ. 30 και με κεφαλαία λεπ. 40 "Ο χωριστός στίχος δε. 1.

(ΚΑ'—335)

Ακροστυλάχι, "Ονειροστάλαχι,

"Ηλιογέννητη, "Ανθεμίς, αντα-

λάσσομε κίρτες; "Αν δέχεσθε, στείλετε.

Ντορίνα

(ΚΑ'—336)

Μπαίνοντας για πρώτη φορά στον

Διαπλάσιοσμον γαιρετώ όλες και

όλους. ΛΟΡΕΤΤΑ,

ΔΡΟΣΙΑ ΤΟΥ ΑΠΡΙΑΝ

(ΚΑ'—337)

Διαπλάσοϋλες, Διαπλάσοϋλες, άν

με βρήτε θ' άζήσετε. — ΔΟΡΕΤΤΑ

(ΚΑ'—338)

"Αγλή "Ιγγλέση, άναμείω. Διεύθυν-

σίς μου: Πρόσθον, p. r. "Α-

θήνα. (ΚΑ'—339)

Διαπλάσοϋλα, Διαπλάσοϋλες, άν-

τάλασσο Μ. Μυστ. με όλους και

με όλας. "Απάντησις ταγεΐα. Δεν πι-

στεύω να μείνετε κουροί στους πόθους

μου. "Εμπρός. — "Ελληνική Δόχη

(ΚΑ'—340)

Αποτελέσματα Α' διαγωνισμού Κ.

Τριανταφύλλου. "Εβραβούθ ό Γ.

"Αλπάνης (ΚΑ'—341)

Τρελλέ Σεληνολάτην, Ψυχή, εί-

σε ό Γεώρ. Μεγαλόπουλος και ή

Ρίτα Ραπτόρη, —Θεμιστ. Μοσχά-

τος, Δημήτρε. "Αποστόλου.

(ΚΑ'—342)

Επευφημώ τ'ην "Αημοκρατίαν προσ-

χωρώ εις αυτήν. "Αποστείλατε,

"Αημοκρατία, οδηγόν μέσον Διαπλά-

σεως. ΑΕΤΙΑΕΥΣ

[ΚΑ'—342 α]

PENSIONNAT POUR JEUNES FILLES

Beau—Soleil. La Rosiaz

Lausanne (Suisse)

Prospectus et références sur de-

mande.

(ΚΑ'—343)

Τρελλή Χορεύτρια, σ' ευχαριστώ

με για τα συγχαρητήριά σου· δε-

ξου και τα δικά μας για το άριστό

σου. — Ψυχή, Σιβίλλα, Πανλόβα

(ΚΑ'—344)

Γινόμαστε μέλη στη "ΔΗΜΟΚΡΑ-

ΤΙΑ. —Κυρά Φροσώνη, "Ιστώ

(ΚΑ'—345)

Διαπλάσοϋλες! Διαπλάσοϋ-

λες! Στόπ! "Αλληλογραφώ, αντα-

λάσσω Μ. Μυστικά, κάρτ - ποστάλ.

Γράφατε: "Αλέκον Σάββαν, Πέργαμον.

Σερ Ραβεγγά

(ΚΑ'—346)

Αχιδογέννητε, τις έξυπνάδες νά-

σης κατά μέρος, γιατί μου φαίνε-

ται ότι θα σου βγούν ένυνέ;

ΓΛΥΚΕΙΑ ΕΛΛΑΣ, ΑΦΡΙΚΑΝΑ

(ΚΑ'—347)

Γινόμαστε μέλη στο "Σαλόνι τ'ων

Καλαμών. — "Ανοιξήτικη Βε-

δυά, "Ιστώ.

(ΚΑ'—348)

Αχιδογέννητε, μου φαίνεται πάλι

τά προχθεσινά τάγραφες από . .

έξυπνάδα. —ΙΣΤΑΡ.

(ΚΑ'—349)

Ιστώ, έσύ που ανακαλύπτεις; όλοι

ανακαλύψε και μένα. —Διαβολάκι

τ'ης "Ηλιουπόλεως.

(ΚΑ'—350)

Γιούντεξ, Πεισματάρα, Πίσις

Παρις, Τιμημένο Τουφέκι

"Ιαπωνέζε, ανταλάσσουμε Μ. Μ

και c. p.; —Διαβολάκι τ'ης "Ηλιου

πόλεως.

(ΚΑ'—351)

Τραγουδι τ'ης Δευτεριάς, κάρτ - πο

στάλ δεν ανταλάσσω.

ΚΥΡΑ ΦΡΟΣΥΝΗ

(ΚΑ'—352)

Επιθυμώ να'ναλλάξω Μ. Μυστ. με

άλληλογραφία με Μεγάλην "Ι

δέαν, Τριανταφύλλην, "Αφεί

Γυμνασιόπαιδα, Βεατρίκη, "Αρσ

σταλίδα. Στείλατε άπ' ευθείας: Κων

Δ. Τριανταφύλλου, Βε'εστίνον.

(ΚΑ'—353)

Δις Φόξετρον, άλληλογραφούμε άπ'

ευθείας; Είμαι φιλελεύθερος. "Α

παντήσατε γρήγορα, εάν δέχεσθε.

ΔΙΑΒΟΛΟΠΑΙΣ

(ΚΑ'—354)

Αγαπητό Γαλανό "Ελληνόπουλο

άχι δά! Με παρεξηγήσατε.

"Αφείλς Γυμνασιόπαι.

(ΚΑ'—355)

Φιλότης "Αημοκρατία, βλέπω

την καταπληχτική δύναμή σου

τάσσομαι στο πλευρό... τοϋ "ΚΟ

ΣΜΟΓ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ.

ΠΕΙΡΑΚΤΗΡΙΟΝ

(ΚΑ'—356)

Καρυδοράστη, πάτησες στην πήτη

Είσαι ό "Ιωάν. Πάτσας,

Τρωγλοδύτη.

(ΚΑ'—357)

Διαγωνισμός καλλιτεχνικών κάρτ -

ποστάλ' προθεσμία 20 Αυγούστου.

Βραβεύον "Ευρεσιπώλης. Διεύθυνσις

Ιω. Μ. Καραθανάσην, Βαθύ - Σάμου

Στραβοξυλί